

Söndagen efter Alla helgons dag. Luk. 12:4-7, Upp. 22:1-5

Alla som kan någon om konst vet att ramen runt en tavla är viktigt. Vi andra som har sett Antirundan har lärt oss det. Jesus ramar in dagens text med orden: ”låt er inte skrämmas” och ”Var inte rädda, ni är mer värda än aldrig så många sparvar.” Kan det bli tryggare och mer ombonat? Med en sådan ram kanske man vågar tala om allvaret, om livet och döden. Vem är det Jesus uppmanar oss att frukta? Jo, honom som har all makt och som bär allt, nämligen Gud. Våra liv och vår död, morgondagen och evigheten vilar i Guds hand. Ska vi frukta? Ska vi vara rädda för Gud? Är det inte ljus och kärlek som är Guds väsen och ärende? Gudsfruktan är ett ord vi inte använder särskilt ofta. Vad handlar gudsfruktan om? I Romarbrevet 8:15 står: ”Ni har inte fått en ande som gör er till slavar så att ni måste leva i fruktan igen; ni har fått en ande som ger söners rätt så att vi kan ropa: ”Abba! Fader””. Det handlar alltså inte om slavens rädsla för slag utan om barnets vilja till samhörighet. Om att erkänna den trädgren man sitter på, om att inte borra hål i båten mitt ute på havet. Vi måste komma ihåg att någon bär våra liv hur det än ser ut, vad som än händer. Denna någon är Gud. Han känner oss, älskar oss och bär oss. Till honom får vi ropa pappa, abba. Men han tvingar ingen till sig. Allvaret ligger i vårt val.

Om mötet med Guds närvaro skriver Owe Wikström: ”Mötet med detta kan vi kalla häpnad, förvåning, vördnad eller stor tacksamhet. Varför? Jo, allt flyter inte! Någoting står fast, även inför död och katastrof. Inför Guds uppenbarelse av sig själv är det bara att backa, bäva och buga. Kanske respekt är ett bra ord.” Så långt Wikström. Jag stavar på ordet förundran. Att öva oss i att inte ta livet, skratten, värmeljusen och höstlöven förgivet. Gudsfruktan - förundran över Guds väldighet och närvaro. Hos Gud finns makten och heligheten sida vid sida med närheten och omsorgen. I vårt samhälle värderas kroppen oändligt högt. I alla fall om den är ung, stark och vacker. Allt som hotar den skrämmer oss. Jesus påminner oss om att vi är mer än kroppar. Hoppet handlar om själ och ande. När mörkret drabbar oss, i sorg och saknaden, berörs både kropp och själ. Gud har omsorg om oss in i minsta hårstrå, ända in i själens irrgångar. Hoppet och ljuset kan komma till oss också då vi inte förmår annat än att vänta. Körsång ”You raise me up.”

Sången handlar om att få nytt hopp, ny kraft mitt i livet. Den kan också handla om att få stå på nya berg, på andra sidan stormiga hav. Jesus påminner oss om att livet är mer än här och nu. Gud, som bär våra liv, bär också vår död. Uppenbarelseboken, som Lennart först läste ur, målar upp bilder av evigheten. Den gyllene staden och gator av guld är kanske inte våra bilder. Vi har andra bilder av evigheten. Är det en solvarm brygga, en blommande trädgård, ett varmt kök med nygräddad pannkakor eller den perfekta slalombacken? Det viktiga är att det är gott att vara där. Vi hörde om rent vatten, om ett träd som ger frukt om och om igen och om ljuset som aldrig slocknar. Visst är det en fantastisk bild för oss mitt i höstmörkret. Fantastisk också för dem som saknar mat och kämpar för rent vatten. Guds omsorg handlar om både kropp och själ.

Nu och sedan hör ihop. Om Guds kärlek bär oss kanske vi kan älska dem vi möter. Novembermörkret får perspektiv i tanken på Guds eviga ljus. Att öva gudsfruktan, förundras över livets goda. Att smaka Guds närvaro i bröd och vin kanske kan påverka vardagen mer än vi tror. Till Gud får vi komma precis som vi är. Hans kärlek räcker ända in i evigheten. Han säger: ”Var inte rädda, ni är mer värda än aldrig så många sparvar.”